

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/60/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8613204609
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8613204609.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v právnej veci žalobcu Slovak Telecom, a. s., Karadžičova 10, 825 13 Bratislava, IČO: 35 763 469, zastúpeného JUDr. Petrom Škerlíkom, CSc., advokátom, so sídlom J. Ťatliaka 2051/8, 026 01 Dolný Kubín proti žalovanému B. Z., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z. XXX/XX, XXX XX F., zastúpenému JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom so sídlom, Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, o návrhu odporcu na obnovu konania vo veci Okresného súdu Svidník, sp. zn. 6C/90/2011, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Svidník zo dňa 04. 03. 2014, č. k. 6C/274/2013-44 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje uznesenie.

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 83,87 Eur na účet JUDr. Ambróza Motyku, advokáta, v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

odôvodnenie:

Okresný súd Svidník (ďalej len súd prvého stupňa) napadnutým uznesením povolil obnovu konania vedeného na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 6C/90/2011, nariadil odklad vykonateľnosti platobného rozkazu z 09. 06. 2011, č. k. 6C/90/2011 a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania v sume 380,09 Eur do 3 dní od právoplatnosti uznesenia.

V odôvodnení súd prvého stupňa poukázala na ust. § § 228 ods. 1, 2, § 230 ods. 1, 2, 3 a § 232 ods. 1, 2 O. s. p.. Súd prvého stupňa mal za preukázané, že žalobcovi priznaný nárok právoplatným platobným rozkazom Okresného súdu Svidník zo dňa 09. 06. 2011, č. k. 6C/90/2011-51 v časti zaplata sumy 580,89 Eur s prísl. sa týka zmluvnej pokuty, ktorá bola rozhodnutiami súdov Slovenskej republiky v obdobných veciach iného mobilného operátora určená za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda už pred vydaním platobného rozkazu boli vydané v obdobných prípadoch súdne rozhodnutia spôsobilé prívodiť v prospech žalovaného pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p..

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Podľa názoru odvolateľa, rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, a preto navrhuje, aby odvolací súd napadnuté uznesenie podľa § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie alebo, aby napadnuté uznesenie zmenil a zamietol návrh na povolenie obnovy konania a žiadosť na odklad vykonateľnosti platobného rozkazu. Zároveň žiadal priznať náhradu trov právneho zastúpenia 918,63 Eur. Uvedol, že súd odôvodnil povolenie obnovy konania rozhodnutiami v inej právnej veci. Takéto rozhodnutia ale nie sú spôsobilým dôvodom pre obnovu konania podľa § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p.. Obnovou konania nemožno naprávať ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci. Vydaný platobný rozkaz nie je v rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora, lebo predmetné rozhodnutie sa vôbec netýka zmluvnej pokuty. Judikatúra Súdneho dvora v iných veciach a ohľadne iných účastníkov nie

je dôvodom pre obnovu konania, nevyžaduje to ani komunitárne právo. Žalobca viackrát upozorňoval na ustálenú judikatúru týkajúcu sa § 228 ods. 1 písm. a/ O. s. p., podľa ktorej rozhodnutie v inej veci, nesprávne právne posúdenie, či procesné pochybenie súdu nie sú prípustným dôvodom obnovy konania. Prvostupňový súd sa nijako nevysporiadal s otázkou, či bola dodržaná trojmesačná lehota podľa § 230 ods. 1 O. s. p.. Táto otázka sama o sebe je irelevantná, keďže v prejednávanej veci neexistujú žiadne prípustné dôvody na obnovu konania. Prvostupňový súd v konaní ignoroval argumentáciu žalobcu, že mnohé z rozhodnutí Súdneho dvora, na ktoré súd odkazuje, už v čase vydania platobného rozkazu existovali. Argumentačná línia, na ktorej sú založené všetky predmetné rozhodnutia, na ktoré odkazuje súd, sa prvýkrát objavila už v roku 2000 s rozsudkom Súdneho dvora *Océano Grupo Editorial a Salva Editores C-240/98 až C-244/98*, t. j. viac ako desaťročie pred vydaním platobného rozkazu. Odporcovi nič nebránilo argumentačnú líniu v nich uvedenú použiť. Súd sa nijako nevysporiadal s otázkou, či aj takéto rozhodnutia sú prípustným dôvodom obnovy konania, navyše v prípade, keď odporca bol v pôvodnom konaní nečinný a nevyužil ani žiadny opravný prostriedok. Prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 písm. e/ O. s. p. súd odôvodnil tým, že platobný rozkaz je v priamom rozpore aj s rozhodnutiami Súdneho dvora. Súd vlastne povedal, že rozpor platobného rozkazu s komunitárnou judikatúrou vidí v tom, že je medzi nimi rozpor. To znamená, že tvrdenie povýšil na odôvodnenie. Takýto postup však celkom jednoznačne ide proti povinnosti súdov svoje rozhodnutia riadne zdôvodňovať. Súd ani slovom nereflektoval na argumentáciu, že v súlade s ústavnou konformným výkladom treba § 228 ods. 1 písm. e/ O. s. p. chápať tak, že má na mysli len rozpor s takým rozhodnutím Súdneho dvora, ktoré vecne a personálne súvisí s pôvodným konaním. Ak s týmto záverom nesúhlasil, mal by v záujme spravodlivého procesu tento svoj postoj vysvetliť. Je zarážajúce, že súd nielenže ignoroval argumenty navrhovateľa, ale dokonca iniciatívne vyhľadával argumenty v prospech odporcu. Porovnaním podanej žaloby o obnovu a napadnutého uznesenia je evidentné, že súd vykonal nadprácu, keď napadnuté uznesenie odôvodnil aj rozhodnutiami, ktoré odporca vôbec neuvádzal. Odporca totiž argumentoval len rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove z roku 2012 a súd v napadnutom uznesení uvádza aj rozhodnutia iných súdov vydané pred vydaním platobného rozkazu. Prečo tak súd postupoval je nepochopiteľné a keďže odporca predložil len slovenské rozhodnutia vydané po platobnom rozkaze, bolo zrejme potrebné odporcovi pomôcť a vyhľadať rozhodnutia vydané pred platobným rozkazom. Takýto postup je v rozpore so zásadou „rovnosti zbraní“. Jedná sa preto o porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy. Na záver zdôraznil, že aj ochrana spotrebiteľa musí mať, ako to uvádza Najvyšší súd ČR v rozhodnutí sp. zn. 23Cdo/1207/2009, svoje medze a nemožno ju poňať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Je preto až zarážajúce, že súd sa v tak závažnej právnej otázke vôbec nezaoberal argumentáciou predkladanou žalobcom, ale naopak, iniciatívne vyhľadával argumenty v prospech žalovaného.

Žalovaný navrhol napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdiť.

Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 212 O. s. p. preskúmal uznesenie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 214 ods. 2 O. s. p. a zistil, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa ust. § 230 ods. 1 O. s. p. návrh na obnovu konania treba podať v lehote 3 mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť.

V súvislosti s uvedeným ustanovením a v intenciách predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/133/2015 zo dňa 29. 02. 2016, Krajský súd v Prešove uznesením zo dňa 06. 04. 2016, č. k. 3Co/60/2016-105 vyzval žalovaného, aby v lehote 15 dní od doručenia uznesenia odstránil nedostatok návrhu a predložil súdu dôkaz preukazujúci zachovanie subjektívnej a objektívnej lehoty na podanie návrhu na obnovu konania.

Podaním zo dňa 28. 04. 2016 žalovaný doplnil návrh na obnovu konania, v ktorom uviedol, že o dôvodoch obnovy konania sa dozvedel dňa 12. 08. 2013, kedy pri návšteve advokáta JUDr. Ambróza Motyky v Stropkove žalovaný predložil advokátovi platobný rozkaz a návrh na začatie konania, pričom advokát mu oznámil, že právoplatným platobným rozkazom je od žalovaného požadované plnenie zo zmluvnej pokuty ako neprijateľnej zmluvnej podmienky, ktorá skutočnosť je dôvodom pre podanie návrhu na obnovu konania. Žalovaný ďalej uviedol, že platobný rozkaz Okresného súdu Svidník zo dňa 09. 06. 2011, č. k. 6C/90/2011-50 je v rozpore s rozhodnutiami Súdneho dvora EÚ a taktiež existujú aj rozhodnutia slovenských súdov, ktoré takúto zmluvnú podmienku (zmluvnú pokutu v zmluve o pripojení)

vyhlásili za neprijateľnú. Po tomto vyjadrení advokáta žalovaný toho istého dňa, t. j. 12. 08. 2013 udelil advokátovi plnomocenstvo a poveril ho právnym zastupovaním vo veci povolenia obnovy konania. Táto skutočnosť je preukázateľná z dátumu uvedeného na plnomocensnsteve pre advokáta JUDr. Ambróza Motyku.

V súvislosti s vyššie uvedeným odvolací súd zdôrazňuje, že pre začiatok plynutia lehoty na podanie návrhu na obnovu konania je dôležité to, kedy sa navrhujúci dozvedel o dôvode obnovy, pričom nie je podstatné, kedy sa o dôvode obnovy mohol dozvedieť. Teda, ak žalovaný a potvrdzuje to aj jeho právny zástupca JUDr. Ambróz Motyka sa o dôvodoch obnovy konania dozvedel 12. 08. 2013, pričom návrh podal na súde dňa 14. 08. 2013, podľa názoru odvolacieho súdu, bol podaný návrh na obnovu konania včas, teda v lehote 3 mesiacov od toho času, keď sa žalovaný dozvedel o dôvode obnovy (§ 230 ods. 1 O. s. p.).

Podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a) O. s. p., právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Podľa ust. § 228 ods. 1 písm. b) O. s. p., právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Podľa ust. § 228 ods. 1 písm. e) O. s. p., právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev.

Žalovaný v podanom návrhu na obnovu konania argumentoval tým, že v auguste 2013, keď navštívil advokáta JUDr. Ambróza Motyku sa dozvedel, že dodávateľ (žalobca) využíva nekalé obchodné praktiky. Žalovaný v čase vydania platobného rozkazu (6C/90/2011) nemal vedomosť o tom, že v pôvodnom žalobnom návrhu zmluvná pokuta je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a že v predmetnom právnom vzťahu ide o zmluvu medzi dodávateľom a spotrebiteľom na finančnom trhu a v zmluvnom vzťahu došlo k použitiu neprijateľných zmluvných podmienok a porušeniu kogentných noriem určených na ochranu spotrebiteľa. Žalovaný nemal vedomosť o tom, že v zmluve sa vyskytujú neprijateľné zmluvné podmienky a v čase vydania platobného rozkazu súdy automatickým spôsobom vydávali rozhodnutia bez ohľadu na existenciu či neexistenciu neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, na základe ktorých sa viedli skrátené konania.

Súdny dvor viackrát judikoval napr. aj vo veci POHOTOVOSTĚ c/a Korčkovská C-76/10, že záväzok štátu postarať sa o to, aby nekalé podmienky spotrebiteľa nezaväzovali, vyjadrený v čl. 6 Smernice Rady 93/13/EHS treba považovať za kogentné ustanovenie. V spomínanom rozhodnutí C-76/10 povyšuje Súdny dvor túto požiadavku na úroveň vnútroštátnych pravidiel verejného poriadku (čl. 50), a teda pravidiel, na ktorých spoločnosť musí bezvýhradne trvať. Ide o princípy, ktoré sa musia považovať za podstatné dôvody, aj na prelomenie materiálnej právoplatnosti súdneho rozhodnutia.

Nemali by byť žiadne pochybnosti o význame princípu právnej istoty, ktorý vyplýva z právoplatného rozhodnutia súdu. Sú však z celospoločenského hľadiska dôvody, pre ktoré je výnimočne dôležité upustiť od tejto zásady, a to z podstatných dôvodov. Pre porovnanie § 64 rozsudku ESLP ZEHENTNER c/a Rakúsko „Ochranu spotrebiteľa v civilnom súdnom konaní možno vnímať ako novú procesnú zásadu, podľa ktorej sú súdy povinné prihliadať ex offa na ochranu práv spotrebiteľa, ohrozených alebo narušených aplikáciou rôznych nekalých podmienok, ktoré do spotrebiteľských zmlúv vsunula zmluvná strana so silnejšou vyjednávacou pozíciou pri ich uzatváraní“ (JUDr. Ing. Jarmila Laziková, PhD; doc. JUDr. Marek Števeček, PhD.; Ochranu spotrebiteľa v civilnom procese, Bulletin Slovenskej advokácie 6/2013, str. 29).

Návrhom na povolenie obnovy konania v žiadnom prípade nedochádza k spochybňovaniu princípu právnej istoty a zásady res iudicatea. Naopak, princíp právnej istoty pripúšťa, aby v rámci konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch pre zabezpečenie ochrany práv a právom chránených záujmov účastníka boli preskúmané a prípadne aj zrušené už právoplatné rozhodnutia súdov.

Žalovaný sa až v mesiaci august 2013 dozvedel o tom, že v zmluve sa nachádzajú neprijateľné podmienky. Už len samotná skutočnosť, že sa objavili pochybnosti o kvalite spotrebiteľskej zmluvy, vyvolávajúce pochybnosti, či nejde o neprijateľne zmluvné podmienky v mojej zmluve, je relevantná z hľadiska povolenia obnovy konania. Túto skutočnosť spotrebiteľ nemohol v čase vydania rozhodnutí nijako použiť, pretože ani súd, ktorý v zmysle judikatúry súdneho dvora mal ex offio zakročiť, tak neučinil (por. OCEANO GRUPO Editoriale, MOSTAZA CLARO).

Ak by sa súd zaoberal pri vydávaní platobného rozkazu všetkými zmluvnými podmienkami, tento návrh by sa nepodával. Aj zákonodarca novelou Občianskeho súdneho poriadku č. 384/2008 Z.z. reaguje na nezanedbateľný problém a súdom sa zakázalo vydávať platobné rozkazy, ak zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. Na povolenie obnovy konania by mali postačovať tvrdenia o existencii neprijateľných podmienok v spotrebiteľskej zmluve a po povolení obnovy konania už vo veci samej, na základe dokazovania, by mal súd vyhodnotiť jednotlivé zmluvné podmienky so zreteľom na všetky relevantné okolnosti podľa čl. 4 ods.1 smernice 93/13.

Obnovou napádaný platobný rozkaz je z vyššie uvedených dôvodov v rozpore s judikatúrou Súdneho dvora. Napríklad podľa rozsudku súdneho dvora vo veci OCÉANO GRUPO Editoriale: „Cieľ Článku 6 Smernice, ktorý od členských štátov vyžaduje stanoviť, že nečestné podmienky nie sú pre spotrebiteľa záväzujúce, by sa nedosiahol, keby bol spotrebiteľ sám povinný vystúpiť proti nečestnej povahe takých podmienok. V sporoch, kde zahrnuté sumy sú často obmedzené, môžu byť právnické poplatky vyššie než vložená čiastka, čo môže spotrebiteľa odradiť, aby napadol použitie nečestnej podmienky. V počte členských štátov procedurálne predpisy umožňujú jednotlivcom brániť sa v takých konaniach a je reálne riziko, že spotrebiteľ kvôli neznalosti práva nespochybní podmienku prednesenú proti nemu. Z toho vyplýva, že účinná ochrana spotrebiteľa sa môže dosiahnuť, len ak národný súd prehlási, že má právomoc zhodnotiť podmienky tohto druhu na svoj vlastný návrh.

Obdobne, aj v rozsudku MOSTAZA CLARO, je kladený vysoký dôraz na ochranu spotrebiteľa pred nekalými podmienkami a dôvod na obnovu konania, pre rozpor vnútroštátneho rozhodnutia s rozhodnutím Súdneho dvora EÚ, je daný vo vzťahu k viacerým rozhodnutiam súdneho dvora.

V prípade neexistencie právnej úpravy Spoločenstva pre príslušnú oblasť, je vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu stanoviť procesné podmienky, ktoré majú zabezpečiť ochranu práv, ktoré jednotlivcom vyplývajú z práva Spoločenstva podľa zásady procesnej autonómie členských štátov pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada rovnocennosti), a že nespôsobujú faktickú nemožnosť alebo nadmerné sťaženie výkonu práv priznaných právnym poriadkom Spoločenstva (zásada efektivity), (rozsudky zo 16. mája 2000, Preston a i., C-78/98, Zb. s. 13201, bod 31, a z 19. septembra 2006, I-21Germany a Arcor, C-392/04 a C-422/04, Zb. s. I-8559, bod 57), (bod 24 rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-165/08 Mostaza Claro).

Cieľom povolenia obnovy konania, po tom, čo spotrebiteľ predloží skutočnosti a dôkazy, o ktorých bez svojej viny nevedel v pôvodnom konaní, ak môžu privodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, je snaha o vylúčenie zo života bežných ľudí neprimeraných podmienok, ktoré zhoršujú kvalitu života a tak naplňať cieľ čl. 6 smernice Rady 93/13/EHS postarať sa, aby spotrebiteľov neprijateľné klauzuly v zmluvách nezaväzovali". Priemerný spotrebiteľ nemá vedomosť o tom, že zo strany dodávateľa dochádza k systémovému porušovaniu spotrebiteľského práva prostredníctvom neprijateľných zmluvných podmienok. Uvedená skutočnosť je priemernému spotrebiteľovi zrejماً až z kontaktu so združeniami na ochranu spotrebiteľov a od iných informovaných subjektov.

Podľa rozsudkov Súdneho dvora (ES) vo veci 14/83 zo dňa 10.4.1984 Sabine von Colson a Elisabeth Kamann proti Land Nordrhein-Westfalen bod 16 a vo veci 79/83 zo dňa 10.4.1984 Doroty Harz proti Deutsche Tradax GmbH bod 16, podľa 3 odseku článku 189: „smernica je záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na „výsledok“, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Hoci toto ustanovenie ponecháva členským štátom možnosť voľby spôsobov a prostriedkov na zabezpečenie, že smernica je implementovaná, táto sloboda nemá vplyv na povinnosť všetkých členských štátov, ktorým je smernica určená, prijať, v rámci ich vnútroštátnych právnych poriadkov všetky potrebné opatrenia, aby zabezpečili, že smernica je plne účinná v súlade s cieľom ktorý sleduje ”.

Podľa rozsudkov Súdneho dvora (ES) vo veci 14/83 zo dňa 10.4.1984 Sabine von Colson a Elisabeth Kamann proti Land Nordrhein-Westfalen bod 26 a vo veci 79/83 zo dňa 10.4.1984 Doroty Harz proti Deutsche Tradax GmbH bod 26 „avšak povinnosť členských štátov vyplývajúca zo smernice dosiahnuť výsledok stanovený smernicou a ich povinnosť podľa článku 5 Zmluvy prijať všetky primerané opatrenia, všeobecné alebo konkrétne, s cieľom zabezpečiť splnenie tejto povinnosti, je záväzná pre všetky orgány členských štátov, v rámci ich jurisdikcie, vrátane súdov. Z toho vyplýva, že pri aplikácii vnútroštátneho práva a najmä ustanovení vnútroštátneho práva zavedených osobitne s cieľom implementovať smernicu (v prejednávanej veci 76/2007), je vnútroštátny súd povinný vykladať svoje vnútroštátne právo vo svetle znenia a účelu smernice s cieľom dosiahnuť výsledok podľa tretieho odseku článku 189”.

To, že spotrebiteľ nepodal odpor proti platobnému rozkazu, je klasickým príkladom konania spotrebiteľa, keď priemerný spotrebiteľ nedokáže posúdiť neprijateľné zmluvné podmienky, ani nekalé obchodné praktiky v zmluvách, ktoré sú právnym základom uplatňovaného nároku a nedokáže využiť procesné inštitúty na svoju obranu (porovnaj bod 61 rozsudku Súdneho dvora EU C-429/05).

Nečinnosť spotrebiteľa nemôže byť v takom prípade považovaná za konkludentný súhlas, ale je prejavom len rezignácie neinformovaného spotrebiteľa, ktorý nevie o neprijateľnosti zmluvných podmienok, ktoré, napriek ich absolútnej neplatnosti, žalobca uplatňuje.

Odvolací súd dáva do pozornosti znenie uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/9/2012 zo dňa 16. 01. 2013, ktorý v odôvodnení uviedol, Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu.”

K názorom, v zmysle ktorých rozhodnutie Súdneho dvora EU podľa ustanovenia § 228 ods. 1 OSP, musí priamo, vecne a personálne súvisieť s pôvodným konaním a nemôže ísť o akékoľvek rozhodnutie, odvolací súd dáva do pozornosti komentár k Občianskemu súdnemu poriadku zverejnený na stránke www.epi.sk: „ Rovnako je zrejme že rozhodnutie Súdneho dvora alebo iného orgánu európskych spoločností nemusí byť vydané bezprostredne v súvislosti s pôvodným konaním. Nadväzne je teda možné vyvodiť záver, že súd rozhodujúci o návrhu na obnovu konania prejudiciálne posúdi súlad meritórneho rozhodnutia s judikatúrou Súdneho dvora alebo iného orgánu európskych spoločností ”.

V čl. 7 ods. 2 Ústavy SR je deklarovaná záväznosť právnych aktov Európskej únie a ich prednosť pred zákonmi SR (princíp priority). Vnútroštátne rozhodnutie teda musí byť v súlade s rozhodovacou líniou Súdneho dvora EÚ. Cieľ čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách zbaviť spotrebiteľa neprijateľných podmienok „ musí byť napĺňaný v rovine pravidiel verejného poriadku (bod 50 uznesenia Súdneho dvora EÚ POHOTOVOSŤ/Korčkovská C-76/10).

Niet akýchkoľvek pochybností, že prvostupňový súd pred vydaním platobného rozkazu (6C/90/2011) predbežne nezhodnotil prijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľskej zmluve. Pri posudzovaní neprijateľnosti zmluvnej podmienky sa len deklaruje právny stav, pretože neprijateľná podmienka je neplatná od počiatku a je veľmi nepravdepodobné, že ak súd pristúpil pred vydaním platobného rozkazu k ex offo súdnej kontrole neprijateľných podmienok, dospel k absolútne opačnému výsledku.

Ako už bolo spomínané vyššie 3-mesačná subjektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania stanovená v ust. § 230 ods. 1 O. s. p. bola žalovaným dodržaná, pretože žalovaný sa o dôvode obnovy dozvedel od advokáta dňa 12. 08. 2013 a návrh na povolenie obnovy bol doručený súdu dňa 14. 08. 2013.

Objektívna lehota na podanie návrhu na povolenie obnovy konania stanovená v § 230 ods. 2 O. s. p. bola taktiež dodržaná, pretože platobný rozkaz Okresného súdu Svidník zo dňa 09. 06. 2011, č. k. 6C/90/2011-50 nadobudol právoplatnosť dňa 07. 07. 2011 a návrh na povolenie obnovy bol podaný v 3-ročnej lehote od právoplatnosti uznesenia, t. j. dňa 14. 08. 2013.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd napadnuté uznesenie v zmysle ust. § 219 O. s. p. potvrdil ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania predstavujúce trovy právneho zastúpenia vo výške 83,87 Eur na účet právneho zástupcu. Trovy právneho zastúpenia predstavujú odmenu za jeden úkon právnej služby - vyjadrenie k odvolaniu vo výške 61,85 Eur (§ 13a ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov), režijný paušál vo výške 8,04 Eur (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky) a 20 % DPH vo výške 13,98 Eur.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.